

Παθώ, πετούν, τὰ δειρά σι πούτοι, ἡ χερὰ μας.
 Ἡ ὥραις γίνονται σιγμαῖς ὁπότεν μοῦ μιλοῦσε
 Κ' ἡ νύχταις σὰ φαντάσματα φεύγαν' ἀπὸ μπροσά μας.
 Ἀχ! πόσαις ἔτυχ' ἡ αὐγὴ φοραῖς νὰ μ' ἀπαντήσῃ
 Λίγο πρὶν νάβγῃ ὁ ἥλιος, πολὺ πρὸ τοῦ νὰ σβύσῃ...

Θυμοῦμαι ὅταν ἄνοιγε τὸ ροδινὸ της στόμα
 Καί—σάν παιδάκι π' ἄξαφνα παιχνίδια ἀντικρύσῃ—
 Θέλω, μοῦ ἔλεγε, αὐτὸ, θέλω κι' αὐτὸ ἀκόμα
 Καί θέλω ὅ,τι ἤθελα ἀκόμη σοῦ ζητήσῃ!
 Κ' ἐγὼ, ὁποῦ καὶ τὸ Θεὸ λησμόναγα σιμά της!
 —Αἱ γεννηθῆτω ἔλεγα πάντα τὸ θέλημά της!

Τώρα μακριά της, ἀν θὰ βγῇ ὁ ἥλιος, δὲν μὲ μέλει,
 Ἄν ἦναι βράδυ ἢ πρωτὶ ὀλίγο συλλογοῦμαι,
 Ἄν ξεπετάει ὁ καιρὸς ἢ καὶ γλυστρά σὰ χέλι,
 Μὰ τὴν ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμη δὲ λυποῦμαι.
 Μακριά της βρίσκουμαι κ' ἐγὼ, σάν τὴν Ἑλλάδα μόνος,
 Καὶ ἐνεργῶ καθὼς αὕτη... ἔτσι... αὐτογνωμῶνως.

Enfant

ΕΠΙΣΤΡΑΤΑ

Ι'.

Τρέξατε ὅλοι
 Σεῖς, συμπολίται,
 Νὰ μὲ ἰδῆτε...
 Λογχομαχῶ
 Σφίγγω τὸ ὄπλο
 Μέσα 'στὸ χέρι,
 Κι' εἶμαι ξεφτέρι
 Λές μοναχό.

Νύξατε ἄνω,
 Ἀριστερόθεν
 Καὶ δεξιόθεν...
 Μεταβολή!
 Φέρνω τὸ ὄπλο
 Ἄνω καὶ κάτω,
 Κι' εὐγε, σολντάτο,
 Λένε πολλοί.

Τί παλληκάρι
 Ποῦμαι ἀλήθεια!
 Τόση 'στὰ στήθεα
 Κλείνω φώτιά,

Πότισω ἔλας
 Καὶ κατακινῶ,
 Κι' ὅλους φλογίζω
 Μὲ μιὰ ματιά.

Βλέπουν οἱ ἄλλοι,
 Ποῦναι κοντά μου,
 Τὸ αἶσθημά μου
 Καὶ τὴν ὁρμή,
 Καὶ τρομασμένοι
 Τραβαιοῦνται 'πίσω,
 Μὴν τοὺς τρυπήσω
 Μὲ τὴν αἵχμη.

Καὶ ὁ λοχίας
 Σκιάζεται τώρα
 Τὴν τόση φόρα
 Τοῦ ποιητῆ,
 Μὰ 'ξάφνου τόπλο,
 Ἀνάθεμά το!
 Μὲ ρίχνει κάτω
 Φιχρὸν πλατύ.

Ζήτω τὸ ἔθνος,
 Ζήτω κι' ὁ θρόνος,
 Φωνάζω μόνος
 Σάν τὸν τρελλό.

Γελοῦνε ὅλοι
 'Στὸ πάθημά μου...
 Μὲ τὴν καρδίᾳ μου
 Κι' ἐγὼ γελῶ.

ΙΑ'.

Πότε ἀνώτεροι,
 Πότε κατώτεροι
 Θὲ νὰ πεθάνουν.

Μὰ τί δυστύχημα!
 Μὴ τῶχουν στοίχημα
 Νὰ μᾶς τρελλάνουν;

Ὡς νὰ τοὺς κλάψουν
 Καὶ νὰ τοὺς θάψουν
 Στέκω κολῶνα...

Μὰ τί μαρτύριο
 Γιὰ κάθε κύριο
 Ποῦχει κορῶνα!

Souris